

РЕШЕНИЕ

№ 1441

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10977** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 42159 от 21.11.2022 г. и вх. № 43994 от 05.12.2022 г. по описа на Административен съд - София град (АССГ), подадена от Х. А. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. 18, чрез адв. К. Ч. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 4529/22-4332-006041 от 18.11.2022 г., издадена от младши автоконтролър, 3 та група, 2ри сектор при отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от 6 месеца“.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорената заповед, тъй като е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон при допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се съображения, че не са налице фактически основания за издаването на заповедта, които да обосноват налагането на ПАМ, тъй като не са посочени факти и мотиви, с чието осъществяване се свързва възникването на административното правоотношение със съдържание правомощието на административния орган да разпорежи определени права и задължения и да наложи принудителна административна мярка, като по този начин се изключва предмета на

доказване и преценката за съответствието на акта с материалния закон. Посочва се, че с оглед съдържанието на заповедта установената от закона форма не е спазена в достатъчна степен, тъй като в нея се съдържат никакви семпли мотиви и са посочени никакви фактически основания за издаването ѝ, но същите не отговарят и не изпълняват изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК. Допълнително се посочва, че съставеният акт за административно нарушение /АУАН/ е посочен с номер и дата в мотивите към заповедта, като не е посочена правната квалификация на деянието, установено с този АУАН и по този начин пречатства правото на защита на лицето, което е субект на мярката и преценката за законосъобразността ѝ по същество. Посочва се, че при налагането на конкретната ПАМ с оспорената заповед е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на датата на извършване на нарушението. Допълнително се посочва, че въпреки че в заповедта е посочено, че е издаден талон за медицинско изследване с № 113982 за МБАЛ „Св. А.“, не е отразено с този талон дали е извършено изследване и какъв е резултатът от него, както и ако не е извършено – поради какви причини. В хода на съдебното производство жалбоподателят – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Ч., която поддържа жалбата, предлага да се уважи на база посочените в нея доводи и да се приеме, че наложената мярка е нищожна. Претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор от 3-та група, 2-ри сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 745929 от 18.11.2022 г., издаден от Д. Д. Г., на длъжност „младши автоконтрольор“ при Отдел „Пътна полиция“, с който е установено, че жалбоподателят Х. С. на същата дата, по данни на свидетели очевидци, около 02:00 часа в [населено място], по бул. Братя Б. с посока на движение от бул. Т. К. към Околовръстен път, на бензиностанция О. управлява лек автомобил „М.“ С63 А., с регистрационен номер СВ0190СР, негова собственост. Водачът управлява МПС след употреба на алкохол, като същият е изпробван с Алкотест дрегер 7510, с номер ARNA 0141 и проба номер 1729, направена в 03:13 ч. на 18.11.2022 г., която е отчела 1.64 (едно цяло шестдесет и четири) промила на хиляда в издишания въздух. Пробата е видяна от водача. На водача е издаден Талон за медицинско изследване с номер 113982 в УМБАЛ „Св. А.“, където водачът е дал кръвна проба за химически анализ. Водачът е уведомен за започване на ЗППАМ във връзка с чл. 18а, ал. 7 от АПК. Водачът не е представил Свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) и контролен талон към СУМПС.

В АУАН е записано, че Х. С. „има възражения“, видно от печатното му съдържание, който е издаден от мобилен принтер, използван от актосъставителя. Издаден е Талон за изследване № 113982, който е връчен на жалбоподателя в 04,30 часа на 18.11.2022 г. и е дадена кръвна проба. С акта са иззети като доказателства СРМПС №[ЕИК], данни от паспорт №[ЕИК], ЗППАМ номер 4529, 2 броя сведения от свидетелите очевидци, 1 брой медицинско изследване, 2 броя регистрационни табели с номер СВ0190СР.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 18.11.2022 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „прекръпяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. ЗППАМ е връчена на 18.11.2022 г. на нейния адресат.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Оспорването изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имащ право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че същата не отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, тъй като няма доказателства същата да е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а т. 4 и т. 5, б. “а”, т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. С определението си за насрочване на делото съдът е задължил ответника в срок до съдебното заседание да представи писмени доказателства, удостоверяващи, че младшият автоконтрольор от 3-та група, издал оспорената заповед, е имал правомощията да заема тази длъжност. Ответникът не е ангажирал по делото, каквито и да е доказателства, че Б. А. Н. е бил компетентен към момента на издаване на процесната заповед, поради което наличието на това основание за липса на компетентност на административния орган се приема от съда за установено. Следователно компетентността на младши автоконтрольор от 3-та група към Отдел „Пътна полиция“ на СДВР, издал оспорената заповед № 4529/18.11.2022 г., е недоказана поради неангажиране на доказателства за персоналната компетентност на автора на обжалвания акт.

Според чл. 170, ал. 1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, а според ал. 3 на чл. 170 от АПК съдът е длъжен да укаже на страните разпределението на доказателствената тежест, както е направил с определението си за насрочване на делото. Следва да се отбележи, че тежестта за доказване не е задължение да се представят доказателства, а е въпрос за последиците от недоказването. Съдът основава изводите си за правно и доказателствено релевантните факти върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, която носи доказателствена тежест относно тези факти, или от противната страната. В тази връзка съобразно регламентацията в чл. 153 и сл. ГПК, респ. чл. 171, ал. 1 и ал. 2 АПК, и административният орган, и оспорващият могат да представят доказателствата, с които разполагат за обосноваване на защитната си теза,

стига те да са относими и допустими. (Тълкувателно решение № 3 от 29.03.2021 г. по тълк. д. № 1/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия).

Следователно тъй като ответникът не е представил доказателства, че Б. А. Н. към 18.11.2022 г. заема длъжността „младши автоконтрольор“ в 3-та група, 2-ри сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съдът приема, че компетентността не е доказана и обосновава правните си изводи въз основа на това. При издаването на заповедта, с която на оспорвания е наложена ПАМ, липсва персонална компетентност на издаващия заповедта административен орган, което е основание за пригласяване за нищожна на оспорената в настоящето производство заповед.

На следващо място трябва да се посочи, че видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП императивно въвежда ПАМ по отношение на лице, което управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, т.е. законодателят е предвидил забрана за водачи на МПС да шофират под влиянието на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Следователно, за да се наруши тази забрана трябва да са налице две кумулативни предпоставки: Първо лицето към момента на проверката да управлява МПС и в резултата на проверката да се установи, че то е употребило алкохол и има концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Която и от тези две предпоставки да не е налице, то не може да се вмени извършването на нарушение по чл. 171, т. 2а, б. „б“. В настоящия случай от представените с административната преписка писмени доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят не е управлявал МПС, поради което следва обоснованият извод, че не е налице първата от кумулативно изискуемите предпоставки за налагането на ПАМ по реда на чл. 171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП, което е достатъчно основание за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП № 4529/22-4332-006041 от 18.11.2022 г., на младши автоконтрольор при ОПП-СДВР е издадена при липса на компетентност, което е съществено нарушение на уредените правила в закона и предпоставя прогласяването на нейната нищожност.

При този изход на спора следва да се уважи искането на жалбоподателя и да му бъдат присъдени сторените съдебно-деловодни разноски по делото, включващи 900,00 лв. адвокатско възнаграждение и 10,00 лв. държавна такса. По делото не е направено възражение за прекомерност на търсеното адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8-ми състав, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. “б” от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 4529/22-4332-006041 от 18.11.2022 г., издадена от младши автоконтрольор при ОПП-СДВР, с която спрямо Х. А. С. е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца”.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при на Министерство на вътрешните работи да заплати на Х. А. С., ЕГН [ЕГН], сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 910,00 (деветстотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: